

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114225124
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1114225124.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v spore žalobcu: L. G., nar. XX.XX. XXXX, bytom P. č. XXX, XXX XX Y., zastúpený: JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom, Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, Česká republika, proti žalovanému: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, o zaplatenie 116,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C 159/2014-84 zo dňa 05.05.2020, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C 159/2014-84 zo dňa 05.05.2020 potvrdzuje.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I svojím rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a žalovanej strane náhradu trov konania nepriznal.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal voči žalovanému odškodnenia - náhrady ušlej mzdy podľa § 23 ods. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Z.z. o súdnej rehabilitácii vo výške 116,20 Eur. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 29.10.1981 sp. zn. OPv 247/81 bolo proti žalobcovi zahájené trestné stíhanie pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 trestného zákona vtedy platnom znení, pretože dňa 3.10.1981 nenastúpil výkon základnej vojenskej služby. Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.10.1981 sp. zn. Opv 247/81 bol žalobca vzatý do väzby. Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.11.1981 sp. zn. 247/81 bola zamietnutá žalobcova žiadosť o prepustenie z väzby. Uznesením vojenského obvodového súdu Z. zo dňa 9.12.1981 sp. zn. Nt 207/81 bolo zrušené uznesenie vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.11.1981 sp. zn. Opv 247/81 a žalobca bol prepustený z väzby. Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.1.1982 sp. zn. Opv 247/81 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené. Uznesením Okresného súdu Z. zo dňa 28.1.2014 č. j. 1 Nt/39/2013-41 bola vyslovená žalobcovi účasť na súdnej rehabilitácii podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Z.z. Dňa 17.2.2014 požiadal žalobca o odškodnenie a zadostučinenie. Žalovaný žalobcovi neodpovedal v šesťmesačnej lehote určenej na predbežné prejednanie nároku.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomne. Uviedol, že neuznáva nárok na náhradu škody z dôvodu preklúzie s odkazom na § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, v ktorom sa uvádza, že nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho

rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. K zastaveniu trestného stíhania žalobcu došlo dňa 30.01.1982. Žalobca požadoval od žalovaného odškodnenie žiadosťou doručenou žalovanému dňa 17.02.2014. Ďalej poukázal na ustanovenie § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, podľa ktorého sa ustanovenia tohto zákona použijú obdobne na rehabilitáciu a odškodnenie osôb nezákonne zbavených osobnej slobody alebo majetku v súvislosti s trestnými činmi uvedenými v § 2 a 4 v období od 25.2.1948 do 1.1.1990, aj keď sa nezačalo trestné stíhanie, pokiaľ nedošlo k plnému odškodneniu podľa prv platných predpisov. Žalobca si v danom prípade mal možnosť uplatniť nárok včas podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Na základe uvedených skutočností a v súlade s ust. § 23 zákona č. 119/1990 Zb. žalovaný navrhol, aby súd návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

4. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 9C/159/2014-30 zo dňa 20.10.2015 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 116,20 Eur a náhradu trov konania vo výške 98,91 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 23 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 24 ods. 2, § 33 ods. 2 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii a vychádzal zo zistenia, že uznesením Vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 29.10.1981 sp. zn. OPv 247/81 bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona, pretože dňa 03.10.1981 nenastúpil výkon základnej vojenskej služby. Uznesením Vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.10.1981 sp. zn. OPv 247/81 bol žalobca vzatý do väzby. Uznesením Vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.11.1981 sp. zn. OPv 247/81 bola zamietnutá žiadosť žalobcu o prepustenie z väzby. Uznesením Vojenského obvodového súdu Z. zo dňa 09.12.1981 sp. zn. Nt 207/81 bolo zrušené uznesenie Vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.11.1981 sp. zn. OPv 247/81 a žalobca bol prepustený z väzby. Uznesením Vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.01.1982 sp. zn. OPv 247/81 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, pretože bolo zistené, že skutok nie je trestným činom. Uznesením Okresného súdu Z. zo dňa 28.01.2014 č. j. INt/39/2013-41 bola vyslovená žalobcova účasť na súdnej rehabilitácii podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Z.z. v znení neskorších predpisov. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že sa najskôr zaoberal námietkou preklúzie práva žalobcu, ktorú uplatnil žalovaný a dospel k záveru, že právo žalobcu nie je prekludované z dôvodu, že uznesením Okresného súdu v Z. zo dňa 28.01.2014 sp. zn. INt/39/2013 bola vyslovená žalobcova účasť na rehabilitácii. Trojročná lehota podľa § 24 ods. 2 zák. č. 119/1990 Zb. sa vzťahuje na rozhodnutie, ktoré bolo vydané podľa tohto zákona a to bolo vydané dňa 28.01.2014. Okresný súd dospel k záveru, že vyslovením účasti na súdnej rehabilitácii súd potvrdil, že žalobca spĺňa predpoklady vyslovené v § 1 ods. 1, 2 zák. č. 119/1990 Z.z., a preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie náhrady ušlej mzdy žalobcu za obdobie od 29.10.1981 do 09.12.1981, t. j. 1 mesiac a 12 dní vo výške 116,20 Eur (83 + 83,30 x 12) podľa § 23 ods. 1 písm. a) zák. č. 119/1990 Z.z. v znení neskorších predpisov. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a žalobcovi, ktorý bol vo veci úspešný, priznal náhradu trov konania ako trovy právneho zastúpenia v sume 98,91 Eur za 4 úkony právnej služby podľa § 10 ods. 1, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Na odvolanie žalovaného odvolací súd sa zaoberal jeho námietkou v podanom odvolaní a zistil, že opodstatnenie namietal, že odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné, bez dostatočného odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (teraz § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Odvolací súd uznesením zo dňa 27. júna 2019 č. k. 14Co/142/2016 - 68 rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 9C/159/2014-30 zo dňa 20.10.2015 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní súd prvej inštancie vykoná dokazovanie v dostatočnom rozsahu, zhodnotí zistený skutkový stav veci a na základe právneho posúdenia veci znovu rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby bolo v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami s poukazom na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP a tiež aby bolo aj preskúmateľné v prípadnom odvolacom konaní.

5. Z opätovne vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca nebol právoplatne odsúdený za skutok nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 od. 1 Trestného zákona. Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1 Nt 39/2013 a predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie zistil, že Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 29. 10. 1981 sp. zn. OPv 247/81 bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 trestného zákona, pretože dňa 3. 10. 1981 nenastúpil výkon

základnej vojenskej služby. Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30. 10. 1981 sp. zn. OPv 247/81 bol žalobca vzatý do väzby. Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.11.1981 sp. zn. OPv 247/81 bola zamietnutá žalobcova žiadosť o prepustenie z väzby. Uznesením Vojenského obvodového súdu Z. zo dňa 9.12.1981 sp. zn. Nt 207/81 bolo zrušené uznesenie vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.11.1981 sp. zn. Opv 247/81 a žalobca bol prepustený z väzby. Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. zo dňa 30.1.1982 sp. zn. OPv 247/81 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, pretože bolo zistené, že skutok nie je trestným činom. Uznesením Okresného súdu Z. zo dňa 28.1.2014 č. j. INt/39/2013-41 bola vyslovená žalobcova účasť na súdnej rehabilitácii podľa § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Z.z. v platnom znení.

6. Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa § 1 ods. 1, ods. 2, § 23 ods. 1, ods. 3, § 24 ods. 1, ods. 2, § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii.

7. Súd prvej inštancie opätovne zhodnotil zistený skutkový stav veci a na základe právneho posúdenia vo veci opätovne rozhodol, pričom sa zaoberal námietkou žalovaného, že právo žalobcu je prekludované a dospel k záveru, že žalobca si uplatnil nárok na súde po uplynutí lehoty stanovenej v § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, v zmysle ktorého nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. sp. zn. OPv 247/81 zo dňa 29.10.1981 bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 trestného zákona a následným uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. sp. zn. OPv 247/81 zo dňa 30.10.1981 bol L. G., nar. XX.XX.XXXX vzatý do väzby. Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. sp. zn. OPv 247/81 zo dňa 30.11.1981 bola zamietnutá žiadateľova žiadosť o prepustenie z väzby. Uznesením Vojenského obvodového súdu Z. sp. zn. Nt 207/81 zo dňa 09.12.1981 bolo zrušené uznesenie vojenského obvodového prokurátora v Z. sp. zn. OPv 247/81 zo dňa 30.11.1981 a žalobca bol prepustený z väzby. Uznesením vojenského obvodového prokurátora v Z. sp. zn. OPv 247/81 zo dňa 30.01.1982 došlo k zastaveniu trestného stíhania, pretože žalovaný skutok nie je trestným činom. Uznesením Okresného súdu Z. sp. zn. INt/39/2013 zo dňa 28.01.2014 bola vyslovená žalobcova účasť na súdnej rehabilitácii podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii. Žalobca si v zastúpení svojim právnym zástupcom uplatnil návrhom doručeným na súd dňa 08.09.2014 náhradu za stratu na zárobku po dobu väzby podľa § 23 ods. 1 písm. a) zákona číslo 119/1990 Zb. vo výške 116,20 Eur s príslušenstvom. Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. K zastaveniu trestného stíhania žalobcu došlo dňa 30.1.1982, trojročná prekluzívna lehota na uplatnenie práva na súde uplynula dňa 30.1.1985. Žalobca požadoval od žalovaného odškodnenie žiadosťou doručanou Ministerstvu spravodlivosti dňa 17.2.2014. Podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, sa ustanovenia tohto zákona použijú obdobne na rehabilitáciu a odškodnenie osôb nezákonne zbavených osobnej slobody alebo majetku v súvislosti s trestnými činmi uvedenými v § 2 a 4 v období od 25.2.1948 do 1.1.1990, aj keď sa nezačalo trestné stíhanie, pokiaľ nedošlo k plnému odškodneniu podľa skôr platných predpisov. Žalobca si v danom prípade mal možnosť uplatniť nárok včas podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Na základe uvedených skutočností a v súlade s ust. § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP teda podľa úspešnosti žalovaného v spore, keď žalovaný bol v konaní plne úspešný. Súd prvej inštancie žalovanému však nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil z dôvodu, že mu žiadne trovy konania nevznikli.

8. Proti rozsudku podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca, ktorý nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil, žalobe vyhovel a priznal žalobcovi i náhradu trov odvolacieho konania. Namietal, že podstatné v danej veci je to, že uznesením Okresného súdu Z. zo dňa 28.01.2014 č. k. 1Nt/39/2013-41 bola vyslovená žalobcova účasť na súdnej rehabilitácii podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. Toto ustanovenie sa vzťahuje nielen na rehabilitáciu alebo aj na odškodnenie. To znamená, že až od právoplatnosti tohto uznesenia začína žalobcovi plynúť trojročná lehota podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. Žalobca pripomína, že obdobnú problematiku riešili aj v iných prípadoch. Súdy sa však zhodli, že nech prebiehali akékoľvek predchádzajúce konania, podstatné je to, že nárok rehabilitovaného

podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. sa odvíja od právoplatnosti tohto rozhodnutia a až od tohto dňa začína plynúť lehota k uplatneniu nároku. Poukázal tiež na rozhodnutia Okresného súdu Bratislava, sp. zn. 9C/9/2013 zo dňa 03.09.2015, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 7Co/675/2015 zo dňa 14.12.2016 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 101/2017 zo dňa 21.06.2018.

9. K odvolania žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že v prvom rade podľa jeho názoru žalobca v odvolaní neuviedol žiaden z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 CSP, a preto navrhuje, aby odvolací súd odvolanie žalobcu bez ďalšieho podľa § 386 písm. d) CSP odmietol. Žalobca vo svojom odvolaní len stroho konštatoval, že podľa jeho názoru by mala lehota na uplatnenie nároku na súde podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. začať plynúť od právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Prešov zo dňa 28.01.2014, sp. zn. 1Nt/39/2013, ktorým bola vyslovená žalobcova účasť na súdnej rehabilitácii podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. a nie od uznesenia vojenského obvodného prokurátora v Z. zo dňa 30.01.1982, sp. zn. OPv 247/81, ktorým bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené. Žalobca na podporu svojho tvrdenia odkázal na skutkovo obdobnú vec. Žalovaný v súvislosti s uvedenými rozsudkami uvádza, že tieto obdobne ako odvolanie žalobcu neposkytujú presvedčivé právne závery ohľadne začiatku plynutia premlčacej lehoty, keďže odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9C/9/2013 neobsahuje ani len informáciu o tom, že žalovaný námietku premlčania vzniesol a už vôbec neobsahuje akékoľvek vysporiadanie sa s ňou, čo i len vo formulácii, že vznesenú námietku považoval za nedôvodnú. A taktiež odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/675/2015 nie je podľa názoru žalovaného v danej právnej otázke dostatočné. Žalobca taktiež odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/101/2017, avšak žalovaný považuje za dôležité uviesť, že predmetným uznesením bolo dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave odmietnuté výlučne z procesných dôvodov. Žalovaný dodáva, že v tu prejednáwanej veci ide o pomerne špecifickú právnu otázku, ktorá podľa jeho vedomosti doposiaľ nebola riešená súdmi SR, teda okrem konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C/9/2013, na ktoré poukázal žalobca, a teda nie je možné hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi. Vzhľadom na absenciu judikatúry slovenských súdov k danej právnej otázke, žalovaný opätovne poukazuje na uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2258/13. Žalovaný je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca nadobudnutím právoplatnosti uznesenia vojenského obvodného prokurátora v Z. zo dňa 30.01.1982, sp. zn. OPv/247/81 mal možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody včas, a to podľa zákona č. 58/1969 Zb. V danom prípade je však nutné uviesť si, že voči žalobcovi ani nebolo vydané odsudzujúce súdne rozhodnutie a už v čase vydania uznesenia Okresného súdu Z. zo dňa 28.01.2014, sp. zn. 1Nt/39/2013 bolo trestné stíhanie voči nemu zastavené uznesením vojenského obvodného prokurátora v Z. zo dňa 30.01.1982 sp. zn. OPv 247/81. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaný žiada, aby odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol podľa § 386 písm. d) CSP alebo potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP.

10. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril opätovne žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný odmieta judikatúru slovenských súdov a miesto toho odkazuje na uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2258/13 vo veci M. G., avšak rozdiel medzi žalobcom a M. G. spočíva v tom, že M. G. bol v roku 1979 súdne oslobodený spod obžaloby, zatiaľ čo žalobca bol výlučne väznený, ale jeho vec sa na súd nedostala. Ústavný súd ČR odmietol jeho sťažnosť predovšetkým pre bagatelnosť, a preto toto nemôže prevážiť nad slovenskou judikatúrou, ktorú predložil žalobca. Žalobca na odvolaní trvá.

11. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29.11.2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosť odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods.

I, ods. 2 CSP). Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne, právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

13. Žalobca v odvolaní zopakoval skutočnosti, ktoré boli pred súdom prvej inštancie iba tvrdené, ale nepreukázané. V podanom odvolaní namietal, že v prejednávacom prípade nedošlo k preklúzii uplatneného nároku, čo odôvodnil poukazom na rozhodnutia slovenských súdov a poukazom na § 24 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb.

14. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na snahu štátu zákonom č. 119/1990 Zb. rehabilitovať v ňom uvedené osoby a primerane ich odškodniť. Účelom tohto zákona bolo najmä zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali. V uvedenom kontexte je potrebné vychádzať z toho, že hoci primerané hmotné odškodnenie má nezanedbateľnú materiálnu stránku, ide skôr o symbolické odškodnenie, ktoré nadväzuje na základné zadosťučinenie morálne.

15. Odškodnenie v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. bolo výrazom spravodlivosti v medziach možného a to podľa názoru a rozhodnutia demokraticky legitimovaného zákonodarcu po r. 1989, pretože práve on má v rámci deľby moci onú „vládu nad mešcom“ formou zákona; ani zákonodarca, a tým menej súdy, nemôžu odškodniť všetky príkoria, ktoré vznikli v dobe neslobody pred r. 1989. Aj keď všeobecný súd v civilnom sporovom konaní pri viazanosti inými rozhodnutiami v zmysle 193 CSP nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov v konaniach nesúvisiacich s predmetnou vecou (zavazujú len v konkrétnej veci), a už vonkoncom nie je viazaný rozhodnutiami všeobecných súdov resp. rozhodnutím ústavného súdu iného štátu (aj keď sa jedná o ČR). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery Ústavného súdu ČR zo dňa 30.10.2013, sp. zn. II. ÚS 2258/13, v zmysle ktorého odvodný súd sa s kľúčovou spornou otázkou, teda od kedy začala plynúť premlčacia doba pre uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, vysporiadal spôsobom, preto ktorému nemá ústavný súd žiadne výhrady. Taktiež on je presvedčený, že sťažovateľovi nič nebránilo uplatniť nárok podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. ihneď po tom, čo bol oslobodený spod obžaloby. Podstatné je práve to, že ku konaniam zakladajúcim nárok na náhradu škody došlo až v dobe, kedy už súčasťou právneho poriadku bol účinný predpis takéto odškodnenie umožňujúci.

16. Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. v znení noviel, nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo, inak nárok zaniká. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok uplatnený žalobcom na súde dňa 08.09.2014 nebol uplatnený včas, pretože 3 ročná lehota na uplatnenie nároku podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Z.z. začala žalobcovi plynúť už právoplatnosťou uznesenia vojenského obvodového súdu Z. sp. zn. OPv 247/81 zo dňa 30.01.1982, ktorým došlo k zastaveniu trestného stíhania, pretože žalovaný skutok nie je trestným činom. Preto keď žalobca nárok na náhradu škody vo výške 116,20 Eur uplatnil na súde dňa 08.09.2014, urobil tak po lehote upravenej v § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. a jeho nárok zanikol. Súd prvej inštancie preto žalobu zamietol z dôvodu zániku uvedeného nároku, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd.

17. Ak aj žalobca v podanom odvolaní odkázal na iné súdne rozhodnutie odvolacieho súdu v obdobnej veci, odvolací súd uvádza, že týmto názorom nie je odvolací súd viazaný a taktiež nejde o ustálenú rozhodovaciu prax. Navyše v danom prípade (KS BA sp. zn. 7Co/675/2015) bol žalobca odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody, zatiaľ čo v predmetnom prípade žalobca nebol právoplatne odsúdený za skutok, ktorý sa mu kládol za vinu. Podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii sa ustanovenia tohto zákona použijú obdobne na rehabilitáciu a odškodnenie osôb nezákonne zbavených osobnej slobody alebo majetku v súvislosti s trestnými činmi uvedenými v § 2 a § 4 v období od 25.02.1948 do 01.01.1990, aj keď sa nezačalo trestné stíhanie, pokiaľ nedošlo k plnému

doškodeniu podľa skôr platných predpisov. Žalobca si v tomto prejednávanom prípade mal možnosť uplatniť svoj nárok včas podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

18. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený súdom prvej inštancie, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

19. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

20. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon _____ pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo _____ k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).